

[Socialministeren.]

ringen har ment i udstrakt Grad at kunne imødekomme Invalidere rentenydernes Ønske, og det er derfor foreslaaet, at Invalidere rentenyderne skal kunne have en Arbejdsindtægt, der svarer til Rentens fulde Grundbeløb i Stedet for som hidtil til 60 pCt., uden at der af den Grund skal fradrages noget i Renten. For en Invalidere rentenyder, der har Arbejdsindtægt ud over Renten, betyder dette, at der ikke sker Fradrag i Renten, forinden Arbejdsindtægten har naaet 140 pCt. af Rentens Grundbeløb.

Lovforslagets økonomiske Virkninger stiller sig forskelligt, dels for de enkelte Rentenydere, dels for det offentlige.

Hvad først Invalidere rentenyderne angaar, skal jeg bemærke, at Forhøjelsen af den fradragsfrie Arbejdsindtægt kan medføre en ganske betydelig Forhøjelse for de Invalidere rentenydere, der har Indtægt ved Arbejde. De Rentenydere, der ikke har Indtægter ud over det fradragsfrie Beløb, vil ikke faa nogen Nedsættelse af deres Rente. De Invalidere rentenydere, der har større Indtægter af andet end Arbejde, vil derimod faa en vis Nedgang — herom skal jeg henvise til Bemærkningerne Side 4; det drejer sig nærmest om Hustruer, der oppebærer Invalidere rente, og som forsørges af deres Mænd —, men som det fremgaar af Bemærkningerne, bliver denne Nedgang ikke syn- derlig stor.

Tilsvarende Virkninger gør sig gældende for de Aldersrentenydere, der før Socialreformen har oppebaaret Rente efter Opsættelse med Begæringens Indgivelse. De af dem, der lever af Renten alene, faar ingen Nedgang, men de, der har Indtægter af blot nogen Betydning ud over de fradragsfrie Beløb, altsaa de forholdsvis bedre stillede iblandt disse gamle Aldersrentenydere, vil faa en vis Nedgang i deres Rente.

Jeg skal i denne Forbindelse særlig henvise til Udtalelserne i Bemærkningerne om Kommunernes Stilling i Tilfælde, hvor en Rentenedsættelse vil medføre Vanskeligheder for paagældende. Det er her udtrykkeligt sagt, at man gaar ud fra, at vedkommende Kommune i Overensstemmelse med Reglerne om personligt Tillæg vil føle sig opfordret til at afhjælpe Vanskeligheden gennem Ydelsen af et personligt Tillæg til Renten. Saafremt Forslaget vedtages, vil denne Forudsætning naturligvis blive fremhævet i det Cirkulære, der til sin Tid skal udsendes til Kommunerne. I øvrigt skal jeg bemærke, at den Regulering af Renterne, som det nye Pristal medfører, vil bevirke, at

selv de bedre stillede Rentenydere ikke mærker Nedgangen ret meget, og jeg skal henvise til Bemærkningerne, hvor det er fremhævet, at flere Grupper af disse Aldersrentenydere fra før Socialreformen i et vist Omfang faar en ikke helt ubetydelig Forhøjelse af Renten.

For det offentlige stiller Sagen sig saaledes, at der indvindes et Beløb paa omkring 150 000 Kr. ved den Ændring, der gaar ud paa, at det fradragsfrie Beløb for Alders- og Invalidere rentenydere bliver ens — altsaa ved, at Invaliditetstillægget ikke længere skal være en Del af dette fradragsfrie Beløb. Paa den anden Side faar det offentlige en Merudgift paa ca. 100 000 Kr. ved, at den fradragsfrie Arbejdsfortjeneste for Invalidere rentenydere forhøjes, og man faar en Merudgift paa 175 000 Kr. ved at indføre de Tillæg, der skal beskytte Aldersrentenydere, som før Socialreformen har opsat deres Begæringens Indgivelse, et Beløb, der efter Regeringens Mening er givet godt ud til Fordel for disse gamle Mennesker. Den Ændring, der følger af, at den almindelige Beskyttelse efter § 85, Stk. 4—5, for Invalidere rentenydere fra Tiden før Socialreformen afløses af Tillæg, vil efter de foretagne Beregninger kunne hvile i sig selv finansielt set. Det samlede Resultat bliver derfor en Merudgift paa 275 000 Kr. og en Besparelse paa 150 000 Kr., altsaa i alt en Merudgift paa 125 000 Kr. Denne Merudgift vil, som det fremgaar af, hvad jeg nu har sagt, medføre adskilligt bedre Kaar for Invalidere rentenydere, der ved Arbejde skaffer sig en ekstra Fortjeneste ved Siden af Renten, og der vil ske en ganske betydelig Lettelse af Kommunernes Arbejde med Renternes Beregning.

Idet jeg i øvrigt henviser til de udførlige Bemærkninger til Lovforslaget, skal jeg anbefale det til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting, og jeg lægger herved særlig Vægt paa en hurtig Behandling. Det hele drejer sig om rent tekniske Ting, hvis Følger er let overskuelige, og naar jeg beder om en hurtig Behandling, skyldes det navnlig, at Folkeforsikringsloven foreskriver, at de nye Rentebeløb skal være offentliggjort inden den 10. Marts. Hvis Lovforslaget ikke er vedtaget forinden, skulde Ministeriet altsaa først offentliggøre de gamle Beløb for derefter eventuelt at udsende helt nye Tabeller. At en saadan Fremgangsmaade vil vække Forvirring og Ærgrelse rundt om i Kommunerne, siger sig selv. Naar Forslaget først har kunnet fremsættes nu, ligger det i, at der har maattet foretages meget indgaaende og komplicerede Beregninger; disse er naturligvis begyndt for længe siden, men